

OPINIONS

Nº 144 - any 2022

¿Et dol fer-te gran?

Hem sentit a dir que la joventut és la flor de la vida. Segurament són paraules que va dir un gran savi a qui no cal portar-li la contrària. Però, ben mirat, qualsevol etapa pot ser la flor de la vida si se sap gaudir-la.

¿Quan es pot considerar que es passa la frontera de la joventut - madurès, a la vellesa?

La franja és molt àmplia. Hi ha qui des d'edat primerenca ha viscut sense cap motivació i continua vivint, amb més pena que glòria. També hi ha qui es considera gran perquè el seu rellotge biològic ha marcat la cinquantena, està arribant a la seixantena, o tot just l'ha sobrepassat. I, també hi ha, qui es tanca en si mateix/a, sense voler saber res de noves idees ni experimentar nous sentiments, tornant-se, de mica en mica, radicals i egoistes.

Ben segur són persones que els manquen il·lusions o motivacions, sense adonar-se que, ambdues, són justament el condiment necessari per a donar sabor a la insípida quotidianitat.

Fer-se gran té, com a part **negativa**, no poder evitar que la salut flauegi, que surtin arrugues, que els cabells es tornin blancs o vagin de capa caiguda, i que, emocions com el desig, la passió, l'erotisme i l'activitat sexual minvin, fins i tot, que desapareguin.

Tot això i més, són conseqüències inevitables de fer-se gran, i, qui s'hi capfiqui, corre el risc d'anar perdent l'alegria, la frescor i l'espontaneïtat, tornant-se una persona vella abans d'hora.

D'altra banda, fer-se gran també té la seva part **positiva**: és un bon moment que no cal aparentar el que no s'és ni donar explicacions de cap mena, perquè llengües viperines, que no tenen res més a fer, trauen el verí que porten dins, per gelosia, enveja, despit, dolenteria, o, bes a saber per quina raó.

Fer-se gran, és una bona època per crear nous vincles d'amistat sense perdre els antics. És el moment, de no suportar als quins volen donar-nos gat per llebre fanfarronejant dels seus triomfs o de "molta terra a l'Havana" (moltes vegades fruit de la seva imaginació), i ho fan, amb altivesa, supèrbia i gairebé de manera humiliant davant qui, per educació, té la paciència d'escoltar i de no increpar tanta falsedat i tanta grolleria.

També és el moment de deixar de banda desassossecs, pors, pessimismes, negativismes, fugir de les coses o persones en les quals no val la pena posar la nostra atenció o la nostra estima, desentendre's dels qui sempre estan de mal humor, a totes hores rondinen i fan el ploramiques, i, també és el moment, de no suportar als qui amaguen la seva mediocritat gallejant i donant lliçons, de tota mena.

Fer-se gran vol dir saber perdonar, exercir i escoltar la crítica constructiva, ser benèvol, mantenir il·lusions, practicar l'amor en tots els seus vessants, i, si s'és capaç d'anar enriquint la vida amb experiències personals que facin sentir-nos vius el poc o molt camí que queda per arribar a la "Meta", arribarem cansats, però, amb la satisfacció que dóna haver fet bé els deures.

Fer-se gran no vol dir que es perdin les ganes d'estimar i ser estimat. Fins i tot diria que és quan més necessitat hi ha d'assaborir aquest sentiment. Tenir algú amb qui compartir estima, i, alhora, mantenir un diàleg, alegries i desencisos... no té preu.

Tampoc té preu, passar estones amb amics fent tertúlia, jugant a cartes o a escacs, anar d'excursió, a collir bolets, a un concert, al cinema, al teatre, a ballar, i, perquè no, donar-se la satisfacció d'un capritx de tant en tant. Parcialment o tot plegat, proporciona un gran benestar anímic i fa que, el camí, sigui molt més plaent.

Fer-se gran vol dir, que ha arribat el moment de ser nosaltres mateixos, sense màscares que han fet es deixessin de banda sentiments com l'amor, la tendresa, l'entrega compartida... Sense ells, la vida no val gran cosa. Ells ajuden a superar els obstacles que es van presentant, per molt difícils i abruptes que siguin.

Fer-se gran vol dir, que és el moment de tenir prou coratge per a tancar capítols del llibre on hi ha escrita la nostra vida, que, recordar-los, encara ens produeixen coragror. No cal romandre en ells, docs enverinen la ment, la col·lapsen i la tanquen a no poder gaudir de noves experiències.

Fer-se gran vol dir, que tenim la sort de ser vius, que val la pena no rendir-se davant dificultats, que hem d'acceptar les nostres ombres, enterrar les nostres pors i que hem de tenir la valentia d'alliberar el que ens pesa com un llast, per reprendre el vol i continuar el viatge de manera lleugera. Això sí, sense deixar de banda la il·lusió de què els nostres somnis poden fer-se realitat.

Rabindranath Tagore poeta hindú, místic i humanista, va escriure: <<si plores per haver perdut el sol, les llàgrimes no et deixaran veure les estrelles.>>

Personalitzant

Potser per l'experiència i la serenitat que dóna haver gastat moltes soles de sabates pels camins de la vida que he hagut de transitar, crec que és millor veure la vida de manera positiva.

Per aquesta raó, suggeriria viure amb la tranquil·litat que atorga comportar-se en forma deguda, continuar lluitant per qualsevol cosa que sembli s'ho val, i, no deixar passar de llarg moments bons, per minses que siguin, perquè poden ser irrepetibles.

Si s'abaixa la guàrdia i no hi ha res que ens motivi, el camí que queda per recórrer, es pot tornar rutinari, monòton, insípid, feixuc i angoixant.

De vida només n'hi ha una i aquesta flueix sense demanar permís. Val la pena no malbaratar-la amb pensaments o accions negatives que facin que, en mirar enrere, tinguem la recança de què vàrem ser uns babaus i no vam saber aprofitar tota la part positiva que ens oferia.

María Mercè Usón